JUSTICIA SOCIAL

Núm. 146 - Any IV - Epoca III | Barcelona, 21 d'abril de 1934 | Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Una política de pertorbació

Ja no som nosaltres sols els que denunciem les malifetes de la política del Govern de la República. No som els homes de la Unió Socialista, no és el proletariat, perseguit i decebut per l'obra de mixtificació i d'enviliment de les institucions republicanes, pels atemptats que cada dia s'estan cometent contra els drets individuals, contra la llei d'associació, contra la llibertat de propaganda; i fins i tot, contra el simple dret a opinar en contra del govern, o a expressar conceptes i punts de vista que li desplaguin. No, no som nosaltres sols.

No som ja les esquerres, els partits de centre, les forces de la petita burgesia, els nuclis d'intelectuals independents, organismes com l'Ateneu de Madrid i les agrupacions d'estudiants; és tothom, són tots els homes liberals, és la consciència pública la que es revolta contra aixo que hom està portant a terme, i que va suscitant tota classe de protestes, i que arribarà a fer reaccionar les multitudes, que és el que cal, per tirar per terra l'oligarquia que està destruint, a més de la Constitució i el concepte civil de la dignitat, la riquesa del país, l'ordre de les finances, i les mateixes possibilitats de l'economia nacional.

Un dia és en un problema financer, l'altre en una comanda irregular per a treballs, l'altra en virtut d'una concessió amb tots els aires de favoritisme; després el fer votar lleis augmentant constantment les forces de seguretat, cosa que no pot ésser més que per a fins repressius i de recolzament de la reacció i del feixisme. Pot dir-se que la política governamental ha perdut tota noció del pudor, i que ha trossejat tot principi elemental d'interès ciutadà; i ja no cal dir, obrer. I quan semblava que la mesura no podia excedir-se, que el Govern havia arribat a l'extrem de tots els seus disbarats i de les seves extravagàncies i de les seves turpituts, surt un ministre i nega l'origen de la República i, de fet, desautoritza el Govern que és al banc blau. I el Govern aguanta, el Govern calla, el Govern és requerit, no pels republicans, no per les esquerres; sinó precisament per un republicà conservador, i no per raons de conservadurisme, sinó perquè compleixi un deure d'elemental dignitat i de decòrum. I el Govern s'hi refusa. I el Govern resolt la crisi, que es planteja en virtut de la lleugeresa d'un ministre, per un procediment obscur, tan obscur com tota la seva actuació i les finalitats inconfessables que persegueix.

I ja no cal que ens preguntem, davant de tot això, on anem a parar. Preguntem-nos en realitat on ens trobem, i a veure si això pot continuar.

Una gran badada històrica

Aquests dies s'han celebrat amb tota solemnitat i amb una adhesió de públic considerable, les festes del tercer any de República. Amb tot, ¿ens ha de satisfer el balanç d'aquests tres anys de règim republicà? Parlem-ne. Respecte a Espanya, davant l'experiència alemanya, per exemple, no, rotundament. Quant a Catalunya, el balanç té, si més no, el valor que les esquerres han estat més lògiques que a Madrid

A Espanya, les esquerres, els republicans autèntics, amb tots els ressorts del Poder a les mans, s'han deixat prendre el govern d'una manera vergonyosa. A Catalunya, malgrat les ensopegades sofertes, els republicans porten encara el control de la política i conserven la bandera del 14 d'abril.

Malgrat tot, les malvestats que han caigut sobre la República i els perills que es congrien contra el règim nou, tenen un mal d'origen. D'haver, ara fa tres anys, en còmptes d'aturar-la, deixat fer la Revolució amb totes les seves conseqüències, àdhuc les més doloroses, actualment no lamentaríem les coses que lamentem, no hauríem presenciat les desercions que s'han produït, no hauríem hagut de suportar les campanyes indignes d'una premsa venal que ha ofegat amb les seves calúmnies homes que, encara que dèbils, són honrats, no hauríem, en fi, caigut tan avall pel pendís que mena al feixisme.

La gasiveria, en política, es paga tan cara com la covardia. I aquest és el problema. Vam tenir por de la revolució al carrer, que, per altra banda, és a l'únic lloc on rendeix realment eficàcia, de la mateixa manera que els mes agosarats van tenir massa cura a estalviar vessaments de sang, tot i que aquells dies, amb les vides sacrificades aquests tres anys, s'hauria acabat per sempre més amb l'Espanya faraònica, i, fins i tot, amb moltes menys víctimes que no ens costa a la classe obrera fins ara la Revolució Espanyola, el primer episodi de la qual tot just vesllumem.

El 14 d'abril no havia d'haver quedat ni un jutge, ni un militar, ni un buròcrata, ni un capellà en l'arquitectura de la maquinària de l'Estat espanyol. Totes les condicions eren favorables a aquest trasbalsament de la vida política peninsular. Les masses eren al carrer, i la classe obrera, al costat de la República. Difícilment veurem altra vegada un cas d'unanimitat tan considerable com aquells dies.

Cada dia que passa veiem com tenien raó aquell grapat d'homes que al Saló de Sant Jordi, de la Generalitat, propugnaven per l'aixecament armat del poble per tal de no estroncar les possibilitats d'aquell acte grandiós de la proclamació de la República. L'embriagament dels que ja no hi veien de cap ull amb la victòhia electoral de dos dies abans, els féu caure en l'enorme injustícia de qualificar l'acte revolucionari d'aquells homes de ganes de llançar-se al saqueig i de fer mal perquè sí. Més d'una vegada caldrà recordar encara aquella escena en els dies difícils que s'acosten, enormement més difícils que els que hem viscut. Serveixi això de contricció als uns i d'estimulant als altres per a portar endavant l'obra d'impulsar Catalunya i Espanya pel camí de manumitir-se definitivament de les grapes de la reacció espanyola.

El baluard que, malgrat tot, s'ha pogut aguantar fins ara a Catalunya i que ha de servir d'exemple a les altres nacions espanyoles, cal que sigui cada dia més *fort per la salut de tots plegats.*

Es en l'ocasió que ens brinda el tercer aniversari de la República que la nostra fe i el nostre propòsit han d'ésser més ferms que mai. L'única voluntat nostra, com a socialistes, ha d'ésser la de vèncer per tal de conservar, primer, allò que encara s'aguanta; i, segonament, per portar endavant la Revolució Espanyola, que la badada històrica de no haver tallat el cap al rei i de no haver dissolt totes les ordres religioses d'Espanya ha posat en perill.

MANUEL BERTRAND

Ui, quina por!

El lerrouxista Polo Otín, profundament enfadat contra mig món perquè li ataquen l'amo, ha dit, entre altres coses, això que segueix:

«Un radical, en Canet de Mar, ante los vituperios que dirigía a Lerroux un militante de la «Esquerra», tuvo que castigar con mano dura al separatista atacado de hidrofobia.

Pues como ese radical estamos dispuestos cuantos militamos en el Partido creado por el actual jefe del Gobierno, a no permitir que se agravie, bajo ningún concepto, a la *figura más gloriosa* del republicanismo español.»

Ni ens creiem ni l'una cosa ni l'altra.

Els xarons "Coros de Clavé" a Madrid

Per les festes de la República, els *Coros* de Clavé van anar a Madrid. Hi van anar, és clar, a fer de «provincianos». Per torna, una de les coses que varen cantar davant Lerroux i Alcalà Zamora va ésser allò del «Gloria a España», que durant el bon temps de la dictadura en dèiem el Gori-Gori.

També van fer una altra cosa: visitar la tomba d'Eduardo Dato, «socio honorario» d'aquestes colles xarones.

Sort que el criminal de Martínez Anido no va tenir la pensada de fer-se «socio honorario» dels *coros*; si no, també en seria ara, i el dia que es morís li portarien flors aquests sapastres cantaires.

Decididament, els *coros* de Clavé, si no són lerrouxistes, mereixen ésser-ho.

No és demagògia. Es tenir consciència del deure.

Si el 14 d'abril hom hagués esquarterat el rei, les dretes monàrquiques no s'haurien atrevit abans de deu anys a treure el cap per tal d'intentar assassinar la República.

I els lerrouxistes tampoc no s'haurien tret tan aviat la careta ni s'haurien venut al Gil Robles com han fet.

La manifestació del dia 29

El diumenge dia 29 tindrà lloc a Barcelona una gran manifestació de protesta contra l'actuació de les dretes espanyoles. Serà una rèplica a la manifestació de demà, dia 22, a «El Escorial». Cal que tots els nostres afiliats hi concorrin i que les Seccions també hi vagin amb llurs respectives banderes. Espanya ha de veure com Catalunya demostra la seva ferma decisió de sostenir l'esperit de llibertat en la República espanyola.

El dia 28 a la nit seran encesses grans fogueres a tots els cims de les muntanyes catalanes. Els nostres companys de tot Catalunya han de prendre part també en aquesta manifestació nocturna. Si en els temps pretèrits els nostres avantpassats encenien fogueres dalt els cims per tal de cridar l'ajut de les comarques veïnes contra els enemics que s'apropaven, les fogueres de la nit del 28 seran també una crida de germanor entre tots els homes de bona voluntat que estimin la República d'ara com a mitjà per a arribar a plenes realitzacions de justicia i de llibertat.

Els lerrouxistes ja no exigeixen que Prieto i Azaña ampliïn o es retractin d'haver-los dit que llur política era una cosa repugnant, ensems que eren una colla de porcs, lladres i traïdors.

Que tenen por que torni a sortir el sobre famós que un dia els ensenyaren des del banc blau?

"¡VIVA ESPAÑA!"

Al Congrés de la *Unión General de Trabajadores*, quan uns quants congressistes van anar-se'n, indignats pels procediments antireglamentaris emprats per la mesa, un delegat va aixecar-se al mig del pati de butaques i amb una veu estentòria cridà repetidament «*Viva España*».

Mai en cap Congrés socialista ni sindical d'enlloc del món no s'havia donat el cas d'haver-hi un assistent que vitoregés cap Estat ni cap país. Un crit semblant només podia sortir de la gola d'un delegat espanyol i només podia ésser tolerat per un Congrés que, més que sindicalista, es veu que era espanyolista.

Aquells crits de «*Viva España*», és possible que a alguns assistents els alegressin *las pajaritas*, però a la major part els havia de fer un efecte desastrós, quelcom com una fuetada contra la dignitat.

«¡¡¡*Viva España*!!!» Aquest crits donat en ple Congrés de la *Unión General de Trabajadores*, és una definició del caràcter d'aquesta *Unión*, que si a Catalunya va venir a fer acció sindical, ha complert la seva missió sense despullar-se de la patrioteria espanyola.

Si el gran Pau Iglesias hagués pogut alçar-se de la tomba, ell que havia aixecat el crit de protesta contra la dominació de Cuba i contra les expedicions al Marroc, hauria foragitat a cops de fuet el delegat que cridava «*Viva España*», els que el corejaven, i tots els que sentint-lo no protestaren indignats d'aquest crit que era un insult al Congrés i a la dignitat de tots els delegats.

Ens crèiem que els obrers no tenien pàtria, però també sospitàvem, i ara ho hem vist confirmat, que la *Unión General de Trabajadores* és una excepció perquè vol tenir una pàtria espanyola. I en aquesta voluntat rau el motiu essencial de totes les diferències entre els partits i els sindicats de classe, centralitzats a Madrid, i llurs delegacions regionals. No hi ha diferències ni dificultats estatutàries o reglamentàries; l'única diferència consisteix en el fet que les organitzacions centrals directives volen que de totes les regions espanyoles, abans que el crit de visca el Socialisme, o visca el Sindicat, surti violent i dominador el crit de: ¡*Viva España*!

No caurem en l'equivocació d'afirmar que tots els afiliats a la *Unión General de Trabajadores* fossin espanyolistes. Molts n'hi havia que, malgrat d'ésser castellans, tenen una consciència de classe ben neta i ben definida; un d'ells va interrompre el vitorejador d'Espanya dient-li que callés que allò també ho cridava l'Albiñana. El que sí afirmarem és que d'avui endavant, els que a Catalunya persistiran a figurar a les rengleres de la *Unión General de Trabajadores*, ara que aquesta s'ha tret la careta, seran obrers si es vol, però portaran a l'esquena l'estigma d'una ideologia imperialista.

Es completament illògic que una organització sindical o socialista sigui altra cosa que humana; batejar-la amb el nom del país on resideixi està bé; donar-li un sentit de diferenciació, perquè cal acomodar-la a la psicologia collectiva, és una cosa justa. Però d'això a classificar-la sota la bandera d'un centralisme autoritari hi ha una diferència tan gran que, donar-li aquest caràcter i governar-la amb aquesta subjecció, és decretar la seva mort.

Hom ens objectarà que nosaltres pretenem que l'organització sindical tingui un aspecte d'exclusivisme català. No és això. Nosaltres, que propugnem per la llibertat individual, hem de propugnar per la llibertat collectiva i no podem consentir, a més, que en els problemes obrers de països de característiques tan oposades com són les diverses nacions espanyoles siguin governades d'una manera encarcarada per una sola d'elles. Tant protestem que de Madrid estant hom vulgui assenyalar l'actuació dels sindicats a Catalunya com protestaríem que se la volgués governar des de qualsevol altra ciutat espanyola. Com tampoc no voldrem mai dirigir des de Barcelona o des de Catalunya l'actuació sindical d'altres pobles d'Espanya.

El nostre problema és un problema de llibertat i, per tant, de dignitat. Es una cosa arcaica voler sostenir organitzacions socials, polítiques o sindicals, nuclis humans en una paraula, sota el signe d'una centralització o d'una subjecció qualsevol, si aquesta no està justificada per una superioritat indiscutible acceptada voluntàriament. Cal que totes les parts dels organismes de tota mena es moguin lliurement sense altres trabes que les de relació. Entossudir-se a sostenir fórmules i lligams que frenin la lliure actuació dels components d'un cos o d'una organització és paralitzar-lo.

Amb els companys que fins ara han estat els directius de les organitzacions polítiques i sindicals a Madrid ens passa una cosa que té tots els caràcters d'una tragèdia. Abeurats en la cultura política del centre d'Espanya, de caire medieval i rodonament imperialista, no podem entendre'ns; els homes del centre han estat sempre dominadors, absolutistes, han tingut l'orgull de l'*hidalgo* que és el complexe d'inferioritat fill de l'eixuta terra castellana. Han volgut sempre dominar perquè no han sabut absorbir. I sempre, sempre, ho han perdut tot. Es la missió històrica de Castella.

Caldria una autosuperació la qual deu ésser molt difícil d'aconseguir perquè són raríssims els exemplars que suren per damunt de la vulgaritat.

I és per això que ens fa tanta pena veure el contrasentit que significa que en un Congrés de la *Unión General de Trabajadores*—únic exemple en un partit obrer—hom hagi arribat a cridar repetidament: «¡*Viva España*!»

R. FOLCH I CAPDEVILA

Anglaterra tallà el cap a Carles I.

França es desféu de Lluís XVI i Maria Antonieta.

Rússia ha liquidat tota la família imperial.

Per no haver-ho fet Espanya, el miserable de Fontainebleau posa continuament en perill la vida de la República.

Socialisme colonial

Tots els moviments socialistes que han anat desenrrotllant-se en els diversos països han tingut una característica comuna: una base d'acció oberta a les més diverses interpretacions de classe. Perquè cal tenir en compte que els homes que iniciaren el moviment socialista, per tenir, la majoria d'ells, una formació intellectual, tenien una perfecta consciència de les dificultats d'encabir dintre un motllo comú les diverses varietats de població. L'acció del Socialisme ha pres i ha de tenir per base, el fet de classe; però és innegable que aquest fet ha d'ésser considerat tenint en compte les consideracions de lloc, la història dels agrupaments socials i de població, per tal de poder-s'hi adaptar. Del contrari, tota l'acció obrera tindria un desenvolupament inadequat perquè es mouria fora del seu medi.

Hom no pot dir que hagi estat un propòsit deliberat dels partits socialistes el basar la seva activitat precisament en un fet territorial; ha estat d'una manera espontània que s'ha produït l'adaptació. I, en tot cas, l'error en què hom hagi pogut incórrer ha estat el de no fer prou esment de les condicions reals de població, i d'atenir-se a les demarcacions dels imperialismes burgesos, a les divisions artificials dels Estats tradicionals, oficials. I cal dir-ho d'una vegada: el Socialisme no té res a veure amb les divisions polítiques i territorials dels Estats burgesos, amb el fet nacional.

L'error, doncs, que podem apreciar en el Socialisme és el d'haver-se conformat una mica a la lleugera amb allò que els capricis dels dominadors li ha posat en el medi on ha tingut lloc la creació del moviment obrer. I remarquem bé que, en realitat, no hauríem de fer diferències entre el moviment específic de partit i el moviment social considerat en tota la seva amplitud d'organitzacions i d'activitats.

Les desviacions que ha sofert el moviment obrer i l'acció dels partits socialistes, i l'estat de gairebé absoluta descomposició en què es troba l'acció socialista en els països de dictadura feixista plantegen en els moments actuals, per als partits socialistes la conveniència de situar-se tant en front del feixisme, com davant d'una interpretació burgesa del fet nacional, acceptada pels partits socialistes per l'automatisme de trobar-se dintre un Estat que ha creat inclinacions mentals i sentimentals amb una conducta general respecte a les relacions que han de mantenir entre ells els seus components. En aquesta l'explicació del patritotisme burgès; aquest és l'enviliment que pateix el Socialisme en un Estat com Espanya, en el qual tots els ciutadans, tots les organitzacions, i entre elles el Partit Socialista Obrer Espanyol, es mouen submergides en aquest concepte arbitrari d'Estat i de nació.

Estem veien, pel que passa en el món internacional, que el fet nacional té una importància de primer ordre en el desenvolupament del moviment obrer. I les coses que tenen lloc als Estats feixistes ens diuen ben clar que els partits socialistes no poden prendre per base el concepte de nació que ostenten els Estats oficials.

I aquí, a Espanya, podem apreciar més que en cap altre Estat com és de perniciós el concepte de nació per al moviment socialista. Tot el socialisme d'Espanya ha tingut la característica d'ésser un producte d'exportació, una mercadería fabricada per a tothom al qual havien d'expedir els homes que en tenien el monopoli i que eren els que s'havien format segons el concepte oficial d'Estat i de nació que ens han donat les pugnes monàrquiques i capitalistes.

I, en la classificació de les característiques de tots els moviments socialistes que han tingut lloc en cada Estat, la que correspon a Espanya és la de posseir una acció socialista colonial. Tots els socialistes espanyols han de considerar-se tributaris de la gent que ha començat a propagar el Socialisme partint del supòsit d'un nacionalisme i d'una tradició imperialista absorvent.

¿Podem explicar-nos, d'aquesta manera, un moviment socialista a Espanya que només existeix a Madrid Bilbao, Astúries i a una part d'Extremadura, i del qual queda eliminada una part del territori peninsular representada aproximadament per 18 milions d'espanyols?

RAMON JOVÉ BRUFAU

El pròxim Congrés del Partit

Tots els militants de la Unió Socialista hauran pogut apreciar els progressos enormes que ha fet el nostre Partit. El seu desenvolupament ens ha plantejat molts problemes que fa tres anys eren una perspectiva llunyana. Avui, a part de les necessitats internes del Partit: organització, estructura, com penetració i activitats personals, ens trobem amb més representacions públiques en Municipalitats i Parlaments, que ens plantegen tasques prou importants per posar a contribució les nostres capacitats i el nostre sentit de responsabilitat.

Es amb aquest estat de coses que tindrà lloc el Congrés anual ordinari; i és tenint davant la immensitat de problemes que la nostra força ens planteja que el Congrés haurà de deliberar.

JUSTICIA SOCIAL acollirà les iniciatives que tots els companys ens puguin trametre, enfocades segons l'angle dels debats del Congrés. Serà el que podríem dir que constituirà la plana del Partit durant les setmanes que manquen per al Congrés. Perquè, no hi ha dubte que tots desitgen que el Congrés prengui uns o altres acords. I si aquestes decisions que haurem de prendre van precedides de suggerències, punts de vista diversos i d'un contrast d'opinions, és més que segur que el Partit hi sortirà guanyant.

Que els militants de totes les Seccions examinin si val la pena d'atendre la nostra invitació.

Treball!

Ha estat repartida a totes les Seccions de la U. S. C. la circular següent:

«El dia 1 de maig proper sortirà el primer número de *Treball* amb caràcter d'extraordinari i al preu de pessetes 0'30 l'exemplar, com a demostració del que serà el nostre diari. Hi collaboraran, ultra els redactors de la U. S. C., figures de relleu nacional i internacional, a fi d'oferir a la classe treballadora tot el pensament dels líders del Socialisme, que plasmaran els diferents problemes d'ordre político-social del moment, tan entrebancats per la davallada del règim capitalista.

Constarà de 16 planes i anirà illustrat amb fotografies d'actualitat, com tots aquells treballs que el facin interessant a la classe treballadora.

Seria d'una eficàcia extraordinària que *Treball* no interrompés la seva aparició diària, però caldria que tots els militants i simpatitzants contribuissin d'una manera decidida al cobriment de la nostra emissió de *Bons*.

Per a facilitar l'aportació a tots els companys, aquesta Comissió ha cregut convenient d'establir el pagament de *Bons* a terminis i a criteri dels subscriptors.

Perseguint, doncs, la finalitat de veure nodrida la premsa catalana amb un autèntic diari de classe, aquesta Comissió no dubta que fareu tot allò possible per assegurar un èxit en la seva aparició, demanant a l'Administració de JUSTICIA SOCIAL, fins al dia 25 d'abril proper, els exemplars que hàgiu compromès entre els afiliats de la vostra Secció, i aquests, entre llurs relacions.

Companys! Visca la U. S. C.! Visca *Treball*! Tot i tots per a *Treball*!

Per la Comissió, J. Ruil, administrador.»

A les Seccions foranes

Totes les Seccions de Catalunya són pregades d'enviar cada setmana, i no més tard del dimarts, una nota concisa que reflexi l'estat real de llur actuació i influència en la vila, poble o ciutat on desenvolupin les seves activitats socials. De tots els seus actes celebrats o per celebrar se'n donarà compte a les pàgines de JUSTICIA SOCIAL.

Acadèmia de Tall i Confecció

PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.
" " " " 7 a 9 - 15 " "

MUNTANER, 52, 4.t 2.a

NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebaixa de 5 ptes.

Visió socialista sobre la propietat de la terra

VI I ÚLTIM

Malgrat les campanyes tendencioses de la premsa capitalista, el Socialisme, a França, s'ha anat infiltrant en el camp. Són molts els districtes electorals enclavats en comarques agrícoles que donen nodrides votacions socialistes. Els diputats de la S. F. I. O. (Secció Francesa Internacional Obrera) no han pas guanyat llurs actes, tots ells, en centrés de població industrial; són ja nombrosos els qui han guanyat pels vots dels pagesos, i n'hi haurà encara més d'aquí endavant perquè molts d'altres varen perdre per un nombre reduït de vots, els quals és de creure que seran superats en eleccions successives.

Els que no fan res d'importància, en els medis rurals, són els comunistes. Els pagesos van deixant-se guanyar per la propaganda reflexiva i humana del Socialisme, per la honestedat dels capdavanters socialistes, per llur sentit de responsabilitat i llur solvència moral. El que no els convenç és la demagògia, l'excitació irresponsable i la manca d'escrúpols de tota mena...

El que això escriu ha tingut ocasions repetides per a posar-se en contacte amb pagesos francesos i ha pogut apreciar llur formació social i política. Sobretot en les comarques del Migdia, són molts els treballadors del camp que voten conscientment els candidats socialistes. Per fer-se'n ben bé càrrec, cal tenir en compte que l'obligació d'assistir a l'escola primària és una realitat a tot França, a les ciutats i a les viles, als pobles i al camp; tots o gairebé tots els francesos adults tenen un mínim de formació escolar que els capacita per a llegir i per a entendre fins a cert punt allò que llegeixén.

Com que la penetració socialista al camp es fa gradualment i per convicció, les posicions conquerides no es perden fàcilment; no són com els aveneços passionals, dels quals, en desinflar-se la passió, queda ben poca cosa.

Així desitgem que sigui el Socialisme a Catalunya: que guanyi els cors i les consciències per la força de la raó, aquell que arribi a ésser socialista ja no deixi d'ésser-ne.

La llei de Contractes de conreu, complementada per les lleis de Sindicats agrícoles i la de Cooperatives, donarà als pagesos una independència econòmica i política que fins ara no han tingut, i unes possibilitats de millorament professional i personal que poden posar-los a una altura insospitada per ells mateixos. Els crèdits que gràcies a les esmentades lleis podrà obtenir, els donaran maneres d'incrementar les terres que fecunden amb llur treball; llurs productes agrícoles i pecuaris podran ésser millorats, com ha succeït a Dinamarca, per exemple; les vendes podran ésser racionalitzades i els donaran millors rendiments sense gravar els consumidors. Com a resultat, els guanys legítims dels pagesos augmentaran, podran gastar més i la indústria també en resultarà afavorida.

Aquesta és la perspectiva. La mateixa que ens oferia Espanya entera quan hom aprovava la llei agrària i eren presentats a les Corts Constituents els projectes de llei d'arrendaments agrícoles, de rescat de béns comunals, de Banc Nacional Agrari...

No serà pas difícil fer entendre al pagès català que ha de preocupar-se de la creació d'una xarxa de Sindicats agrícoles, de caixes de crèdit rural, de Cooperatives i de mutualitats que li permetin de realitzar totes aquestes millores. I tampoc no serà difícil que comprengui allò que és el Socialisme quan s'haurà lligat d'una manera efectiva totes aquestes institucions.

Els detractors del Socialisme el presenten d'una forma ben poc simpàtica. Per a ells, el món socialista fóra com una caserna immensa en la qual cada home, mecanitzat dins la collectivitat social, es mouria per l'impuls d'ordres superiors, com la roda d'una màquina, sense llibertat individual, sense dret d'iniciativa. I no és pas així com es concep el Socialisme en els nostres temps.

Evidentment que tota la gran propietat seria collectivitzada; mentrestant, cada família disposaria d'un patrimoni més o menys reduït, lliure de la collectivització. I cada ciutadà tindria un ample marge de llibertat per a la seva vida particular.

A la vida agrícola, es collectivitzarien moltes funcions de producció i de canvi, precisament les que ja avui són confiades als sindicats agrícoles i a les cooperatives, com són l'adquisició de llavors i d'adobs, l'ús en comú de maquinària agrícola, l'elaboració collectiva de vins, olis i altres productes, i, per fi, la distribució o venda directa dels productes agrícoles amb eliminació d'intermediaris innecessaris.

Es que el Socialisme, entès i practicat d'aquesta forma, pot espantar a cap dels pagesos que viuen de llur treball? els que pot espantar són, solament, els que viuen del treball dels altres.

JOSEP COLL CREIXELL

La democràtica República francesa pot tolerar un rei canalla com Alfons XIII.

Això no priva que es desempallegui de tot un caràcter com és ara Trotski.

Acords del Comitè Executiu

El Comitè Executiu, en la seva darrera sessió, s'ha vist obligat a prendre l'acord d'expulsar del Partit el diputat a Corts per la circumscripció de Tarragona, Amós Ruiz Lecina.

El company Ruiz fou proclamat candidat a diputat a Corts per la Unió Socialista de Catalunya i triomfà en la coalició d'aquesta amb Esquerra Republicana de Catalunya. A més, el company Ruiz no ha pagat mai la cotització que li correspon segons els Estatuts del Partit. Requerit perquè manifestés la seva posició davant el silenci que sostenia enfront de la U. S. C. i perquè fes efectives les cotitzacions des que fou elegit diputat, ha contestat que pertanyia al P. S. O. E.

El company Ruiz oblida que en ésser proclamat candidat signà la renúncia de l'acta pel cas que deixés de pertànyer a la Unió Socialista de Catalunya. El company Ruiz, per tant, ha de renunciar l'acta perquè no la pot ostentar dignament.

El Comitè Executiu presentarà la renúncia al President de la Cambra de Diputats.

* * *

Ha estat expulsada de la Unió Socialista de Catalunya, per mancament a la disciplina, l'Agrupació Socialista de Tarragona.

Animes senzilles s'esborronen de la brutícia que surt de l'afer Staviski a França.

Societat d'obrers flequers "L'Espiga"

Hom convoca tots els afiliats a l'Assemblea que tindrà lloc el dia 26 d'aquest mes, a les sis de la tarda, al seu estatge social, Primer de Maig, 7, Casa del Poble.

Per la importància de l'ordre del dia hom recomana a tots els companys que no manquin a l'Assemblea.

Barcelona, abril 1934.

Secció de Gràcia

(Montmany, 24)

Avui, dissabte, el cocmpany R. Rossell Muntaner donarà una conferència sota el següent tema: «¿Pot triomfar el Socialisme amb els mètodes constitucionals?».

Vacances:

CALÇATS MARIPI

Els trobareu arreu on aneu

Voleu comprar llibres? demaneu-los a

LES LLETRES SOCIALISTES

Voleu ajudar una organització que destina els seus possibles excedents a la propaganda dels nostres ideals?

Feu les comandes a

LES LLETRES SOCIALISTES

Voleu amb la participació cooperativa en els excedents, comprar llibres a preus assequibles?

Feu-vos membre de

LES LLETRES SOCIALISTES

Hores d'oficina: De 5 a 7 de la tarda, tots els dimarts, dijous i dissabtes feiners.

Casa del Poble, Primer de Maig, 7 Telèfon 11482.

BARCELONA

Reflexions a la gent del camp

Degut al gran esforç dels nostres representants al Govern de Catalunya, tenim una llei de Contractes de conreu que marca la pauta que ha de seguir la revolució a la regió autònoma. Però si avui podem aplaudir una llei socialitzant en part, no vol pas dir això que el nostre conformisme sigui tan gran que ens porti a creure en la solució d'un Govern d'esquerra encara que de moment aquest ens afavoreixi. No podem caure en aquest infantilisme, ja que tenim la plena convicció que cap Govern que no sigui netament socialista no pot portar la pau social a les nostres llars proletàries, però tampoc no podem deixar d'esgrimir les armes que la collaboració amb aquest Govern ens ofereix. I és per això, que davant aquesta llei reivindicadora, els conreadors de Catalunya, forçosament hauran de reconèixer la diferència que hi ha de les paraules dels demagogs irresponsables a la política d'esperit constructiu que avui porten a cap els nostres representants de la U. S. C. Tot recordant les lluites sagnants que sostingueren els conreadors del terme de Grealó, de la «província» de Lleida, i d'altres llocs de Catalunya per unes petites millores (que no varen aconseguir), avui podem veure que sota la responsabilitat de la Unió Socialista de Catalunya i per mitjà dels seus representants, aquelles petites millores han estat de molt superades per la llei de Contractes de conreu.

Elements irresponsables d'aquells indrets segurament pretendran desvirtuar el contingut social de la llei, però que pensin que tots els que conreen la terra al terme de Grealó encara tenen la llaga viva, produïda per llur irresponsabilitat. Nosaltres, que coneixem l'esperit mesquí dels demagogs d'Urgell, esperem que repetiran la campanya de l'any passat, que costà la presó i la pèrdua de la collita a quatre inconscients conreadors, però que vagin amb compte amb l'amargor de la gent del camp, no sigui que un dia hagin d'emigrar com a indesitjables, de nit i amb la cara tapada. Avui podem dir ja que la gent del camp té qui vetlla pels seus interessos de classe, ço que no podem dir és si es deixarà arrabassar els drets conquerits per la inèpcia dels uns, o per la impetuositat dels altres. Si la nostra veu hagués d'ésser escoltada diríem als impacients que la serenitat és la força de la victòria, i que quan aquesta victòria serà de la U. S. C., l'única posició a guanyar consistirà a substituir totes aquestes lleis socialitzants per unes de socialistes autèntiques.

JOAN SASPLUGAS

La veu de les nostres Joventuts

Al peu del canó

Hem arribat a un tombant difícil. Un d'aquells tombants en què un dia o altre es troben totes les organitzacions i que decideixen definitivament la sort de les col·lectivitats. Un d'aquells tombants que requereixen dels militants d'un partit com és ara el nostre, el màxim esforç, la màxima energia, i la màxima voluntat posades al servei de la causa defensada. Un d'aquells tombants, en fi, que exigeixen l'abandó de posicions sentimentals, d'actituds de feblesa i de tota mena de sentimentalismes. Anem a ésser objecte d'un atac a fons, definitiu, per part d'aquells que nosaltres voldríem com a companys i que s'entesten a ésser els nostres adversaris. Diem aquestes paraules, servant encara fresc el record de les sessions del primer congrés regional de la Unió General de Treballadors. No anem a comentar-lo. No. Ens interessa, només, haver constatat l'animadversió, l'odi, diríem, que s'ha concitat la U. S. C. en pretendre millorar l'organització sindical de la Unió General de Treballadors.

Diem malament. No. No ha estat això. Aquest afany de superació hauria pogut promoure discrepàncies i discussions de caràcter doctrinari, de cara a la millor estructura i a la millor eficiència de l'organització, però no hauria arribat mai, per violent que hagués estat, a aixecar la tempesta d'odis que es desencadenà damunt el Congrés fins a la retirada dels delegats conscients i brutalment ofesos. No. No era aquest l'ull de poll. Si la lluita hagués estat plantejada per qüestions doctrinals, evidentment, res no hauria passat. Però és que en aquest Congrés hom anava a deixar a pèl i al mig del carrer el Secretariat *tabú*. I aquesta és la poma de la discòrdia. ¿No hem dit i repetit a dotzenes de vegades, que en el règim capitalista, els treballadors han de defensar, amb les dents, si cal, el dret a la subsistència? ¿Com, doncs, ens ha de sorprendre que aquells que veien amenaçat llur «modus vivendi» s'hi facin a mossegades? Però l'atac que esperem no vindrà pas solament del Secretariat de la U. G. T. No. Hi ha altres organitzacions, hi han altres homes que odien fervorosament la Unió Socialista de Catalunya. I sabeu per què la fan objecte de llurs odis? Doncs, simplement, per no haver caigut en les errors que han fet caure les altres organitzacions, per no voler sotmetre's a ningú, per voler purificar el moviment sindical i especialment per la creixent preponderància que pren a la nostra terra i per la seva cada dia més gran influència en la vida polític-social de Catalunya. Els que triomfen es conciten molts odis. La U. S. C. s'ha concitat molts odis: senyal que triomfa.

S'acosten dies de prova. Caldrà resistir un atac formal en tota regla.

Totes les organitzacions que *ronden* la classe obrera, han pressentit en la Unió Socialista de Catalunya el seu més potent i perillós rival, tot i sabent que nosaltres no hem de menester *rondar-la* perquè ens considerem prou mascles per atreure-la espontàniament. Per això es decideixen a abatre-la. Per això nosaltres, avui, llancem el crit d'alerta a les Joventuts socialistes catalanes. Perquè a nosaltres ens correspon el primer lloc. Perquè hem d'ésser, perquè som, els que tenim a les mans la sort de la batalla.

Companys de les Joventuts socialistes: Tothom al peu del canó!

JOSEP MIRET

Procediments indignes

Encara continuen certes tàctiques. Nosaltres ja en sabíem quelcom. Car prou en parlà la premsa i ensenyà certes fotografies: Unes grans grues com si hom estés construint una de les millors obres... I sols era una llençadora de cafè a l'aigua. Així passava un parell d'anys enrera al Brasil; a Cuba, pel mateix procediment, llençaven el sucre, o bé l'utilitzaven per a fer explosius; a l'Argentina cremaven el blat.

Ara—com si encara fóssim gent inculta i sense civilitzar—arriben telegrames: «Al Brasil han cremat 26.401.158 sacs de cafè, puix que les autoritats ho creuen de conveniència, etc.» Es una de les fórmules molt dignes—tan dignes com el sistema que les empra—que encara utilitzen els capitalistes per tal d'aguantar llur hegemonia. En virtut de la susdita crema, el cafè ha tingut, en menys de tres mesos, un augment d'una magnitud d'11.600 mil reis a 19.200 mil reis.

Ací, a Espanya, aquells que sortosament poden beure cafè ho en condicions difícils. Car i dolent. La qüestió és sostenir les tarifes crescudes, assegurar, amb poc esforç, grans negocis, encara que sigui amb la sang i la suor del treballador — un home com tots, malgrat pesi — i finalment parlar amb veu tendrívola (hipocresia) com si ells fossin (els capitalistes) els sacrificats.

Això, sense cap dubte, serà una mostra d'aquest sistema d'obrar. Si la cura d'un metge, per exemple, signifiqués el sacrifici i la vida de molts altres éssers, no caldria que l'home posés a la pràctica tan «meritòria» ciència. Heus ací un sistema (el capitalista actual) que ha d'aguantar-se sobre la misèria d'una bona part de la gent que habita el món, sols per nodrir i permetre que uns quants privilegiats gaudeixin de la vida d'ostentació a costa d'allò que l'home necessita per a viure.

Caldria que aquest exemple, unit a molts altres que individualment haureu copsat, teixissin el convenciment clar que quan una cosa, per més ben instituïda que estigui, no rendeix d'acord amb han de fer en condicions difícils. Cal, en nom de la lògica, substituir-se per una més justa, que en lloc de negar la justícia la dignifiqui; en lloc de negar l'aliment a tot ésser nascut, el nodreixi tal com correspon a un home civilitzat i en lloc d'anul·lar l'home, l'enalteixi, puix que si tots hem vingut al món d'idèntica forma—amb igual sofriment matern — i hem de finir convertint-nos en nores ,és just que al nostre pas deixem amor en lloc d'odi; fruit en lloc de fulles i record en lloc d'oblit.

J. JULIA

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 2.r · Tel. 168-71

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

AVIS IMPORTANT

Les Joventuts Socialistes catalanes s'adhereixen fervorosament a la iniciativa de les Joventuts de l'Esquerra Republicana, de manifestar-se el dia 29 del corrent contra el feixisme del canallesc Gil Robles. Per tant, doncs, aquest dia, totes les poblacions catalanes han de veure els banders rogs flamejant al vent. ¡Tothom al seu lloc! ¡A complir amb el seu deure!

Comitè Executiu de la Joventut Socialista de Catalunya

La nostra conformitat

Ha parlat el company Comorera, president de la Unió Socialista de Catalunya. Correm a dir que ens ha convençut. Poden restar tranquils tots aquells companys, que temien una desviació, quan nosaltres manifestàvem les nostres discrepàncies, discrepàncies, que cal entendre-ho bé, no ens haurien portat mai a una separació. Calia que el company Comorera parlés. I si aquesta conferència hagués estat donada cinc o sis setmanes abans, no hi hauria hagut equívocs confusionistes. Aquesta fou la principal conclusió que traguérem de l'acte: Que és imprescindible, que la veu del Comitè Executiu del nostre Partit s'alci clara i potent en totes aquelles situacions de caràcter nebulós que minen la confiança dels militants. Hem dit confiança, perquè ens ha estat retret diverses vegades la manca de confiança en els elements directius; res més lluny de la veritat. En aquell manifest en què posàvem damunt la taula les apreciacions que de la conducta seguida per la U. S. C. en les diverses qüestions plantejades, teniem nosaltres, dèiem ja ben clarament, com teníem dipositada la més absoluta confiança en el company Comorera. Però precisament aquesta confiança nostra, exigia ésser rebuda amb el coneixement exacte de les veritats, per quedar plenament confirmada i assegurada. Avui respirem a ple pulmó. Perquè a més de la confiança en els companys, tenim, a l'abast de la mà els motius que assenyalaren llur línia de conducta. Avui com ahir complim el nostre deure. Ahir, assenyalant uns perills i demanant claretat, féiem més pel partit que tots aquells que limiten la seva actuació a l'assentiment conformista. Avui, manifestant la nostra adhesió a la conducta de la U. S. C. després de plenament raonada. Per acabar, volem desvetllar tots aquells que perden el son, creient, cada vegada que fem manifestacions inconformistes, que tenim un peu a la U. S. C. i l'altre al B. O. C. Podeu restar tranquils en aquest aspecte. La nostra actuació respon a la convicció que, laboren més pel partit i els seus ideals, aquells que en tots moments adopten un posat crític i analític que no pas aquells altres que es limiten a brandar el cap automàticament, segons les direccions dels vents.

Malgrat tot, no tenim cap interès a impedir-los que s'entretinguin cercant tres peus al gat.

Linares, Candela, Sunyol, Miret, Vergés, Taxonera, Granados, Gómez, Ribes, Assensi, Villaley.

Maripi, Maripi, Maripi

Es el calçat preferit

Un, dos, un, dos!...

La cosa marxa. Hem tingut ocasió de presenciar incidentalment l'ensinistrament dels nous guàrdies d'Assalt. La primera observació que ens ha frapat ha estat la de constatar que tots són homes joves. Són comptats els que passen de vint-i-cinc anys. La segona, que gairebé tots són catalans.

Hem tingut el *goig* de saludar diversos dels nous guàrdies d'Assalt que, en altres temps, no molt llunyans, ens feien perdre temps i saliva intentant convèncer-los de la candorositat del seu nacionalisme intransigent; i ens ha semblat observar que en veure's descoberts han dut la serenitat i el pas, com l'infant trobat in-fraganti en plena malifeta. No, companys, no. Això no pot indignar-nos. I si el sergent que us ensinistra en la mecànica dels elements destructors fos més comprensiu i entengués el llenguatge dels ulls o la rojor de les galtes, no s'esgargamellaria amb aquests esgarips davant el desbaratament momentani que la nostra presència provoca en els rengles descompassats del pelotó. Ho comprenem perfectament. Sabem que aquesta feina no us plau pas massa. Que la feu a contracor. I que si ha estat així és degut a circumstàncies adverses, a la coacció del medi i als prejudicis que fan indispensables els vostres serveis en la societat actual. Nosaltres, amb els ulls, ja ens hem comprès. I ens ha semblat veure en els vostres un assentiment a les nostres llunyanes paraules. Penseu que, ara com ara, continua existint la lluita de classes. Ho comprendreu ara, que haureu pogut esbrinar que el cautxú no té pas l'única aplicació de la fabricació de neumàtics, sinó que, entre altres, té la d'estovar els revoltosos, com havíeu estat vosaltres i com continuem essent nosaltres. Ho comprendreu ara, que tindreu ocasió de comprovar com el ferro, la fusta i l'acer no solament serveixen per a la producció de tractors i cases per a obrers, sinó que també per a la construcció de reixes i presons, de tancs i metralladores. ¿Haureu arribat massa tard a comprendre-ho? Potser no. Potser tindreu ocasió d'oferir els vostres serveis a la classe treballadora. No ens fem massas illusions, però cap dins dels possibles. Mentrestant, continuem el combat desigual. Nosaltres esforçant-nos, esgotant-nos amb la ploma i amb la veu a arrossegar els homes a la tasca destructiva de la pre-creació. Vosaltres, en correcta formació, ensinistrant-vos es els moviments automàtics, racionalitzats, de la *posta en marxa* dels mosquetons.

FERROMA

Eufòria!

L'altre dia, amb motiu del míting de les Esquerres Republicanes, s'organitzà pels carrers madrilenys una manifestació d'autèntics i pulcres, però innocents republicans. Plens d'entusiasme vitorejaren la República. Greu pecat. La guàrdia d'assalt els arrabassà la bandera tricolor i els esbatussà fortament.

Però no acaba aquí. Dos republicans, regidors, van a protestar iradament davant el ministre de Governació, senyor Salazar Alonso, el qual els treu iradament i els envia a prendre la fresca amb el següent incís, cru i contundent: «La fuerza pública cumplió con su deber.»

Els entossudits a veure dues cares on solament n'hi ha una, malgrat tot no volen entrar en raó. Avui, en plena República, senyors republicans, us està vedat de vitorejar-la Avui, amb govern anomenat republicà, el qui té el desig i compleix amb un deure en cridar «Visca la República!», és atonyinat. Hauria d'avergonyir i enrogir els anomenats republicans a seques. La República, sense un contingut concret, és nulla. Sense una substantivització, és completament estèril. Dins una República cap, ha cabut ja, una tirania i una opressió tan forta i tan despòtica com la pitjor monarquia.

La demostració ha estat contundent. No hi caben interpretacions ni subterfugis L'explicació és clara i neta: la República per als feixistes i reaccionaris. Qui no vulgui comprendre-*no pitjor per a ell*.

Creiem que es l'hora de situar-se. De definir-se clarament i concretament. Si volem una República veritat, una República d'un contingut social, única garantia de la seva efectivitat, una República oberta a tots els aires i a totes les innovacions, és hora de situar-se cadascú al seu lloc i d'avançar cautelosament i amb tota la responsabilitat fins arribar a la República social.

Es necessari, també, que no ens enganyem més amb el tòpic de la Revolució sense sang. Les revolucions són i seran violentes. No s'enderroca res, sense un atac violent. Destruir costums ancestrals i prejudicis anacrònics, amb vots, és pueril. La vigoria de l'explossió definitiva necessita la vitalitat del poble que els llanci sense contemplacions i sense lirismes. Deien que la República vingué amb flors, però han resultat arços. Arços contra el poble.

Es hora de dir: prou eufòria i a la feina. Que tothom ocupi el seu lloc.

PACIS

Si podien sortir totes les bruticies de la bandarreria lerrouxista seria qüestió *d'esgotar totes les reserves de Zotal existents a Espanya.*

L'acte de La Bisbal del Penedés

Per tal de commemorar aquell dia de dignitat cívica del 14 d'abril de 1931, la Joventut nostra celebrà nu míting a Barcelona a fi de fixar la posició d'aquesta davant els moments de perill i de lluita que ens esperen. Hi prengueren part els companys que foren anunciats en els programes i pasquins.

Obrí l'acte el president de la Joventut, el qual féu remarcar en breus paraules l'interès de la diada per ésser els moments difícils que travessem. De seguida féu ús de la paraula el company Franquet qui explica la missio de les Joventuts i la responsabilitat que tenim respecte als que demà ens hauran de succeir, comenta els perills d'una guerra i explica les lluites internes del poble; remarcà en gran manera l'interès de preparar-nos per anar a un xoc armat.

Després, el company Vilella ens començà a explicar la tasca derrotista de les Corts actuals. Comentà amb gran encert i extensament la falsa pacificació dels esperits que el Govern Lerroux predica. Es dolgué del fet que hom celebrés festes de la República, ja que aquesta només ha portat desenganys i misèria.

L'amic Amat començà fent història de l'adveniment de la República, i a continuació es llançà a atacar a fons l'Església i la religió, va combatre també el sentiment patriòtic i acabà fent un crit de: «¡Sortós el dia en què celebrarem l'aniversari de la Unió de Repúbliques Socialistes Ibèriques!»

El company Ardiaca, que fou l'últim a parlar, féu una detallada exposició dels fets que avui arreu del món passen, explicà la necessitat del moment de defensar l'ideal junt amb l'obra que avui nosaltres realitzem, explicà la tasca nostra i es referí a l'obra cooperativista: factor primordial perquè els homes puguin tenir el sentit de classe ben profund. Explicà, en una exposició admirable, els avenços que porta en el camp econòmic el cooperativisme. Després d'un llarg aplaudiment, el president donà per acabat l'acte.

AVANT

NOTES

Preguem a tots els companys de la Joventut que passin dijous vinent per la nostra secretaria, on se'ls informarà dels detalls de l'organització dels actes anti-feixistes dels dies 28 i 29.

* * *

Diumenge, dia 22, a les onze del matí i a l'estatge de la Secció de Badalona, el company Tomàs Amat i Rabassa donarà una conferència sobre el tema «Posició de la Joventut Socialista en el moment actual».

PREUS DE SUSCRIPCIO
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 „
Any. . . . . 8'00 „

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

El Congrés de la U. G. T.

En circumstàncies veritablement trascendentals per al proletariat de Catalunya va ésser celebrat el Congrés dels Sindicats que, a Catalunya, adhereixen a la Unió General de Treballadors, Central sindical amb la "rao" social a Madrid. Es el cas de dir-ho, ja que, segons els articles de constitució del Secretariat regional, aquest depèn de la Central de Madrid. Els Sindicats de Catalunya no eren altra cosa que una delegació d'un Comité Central.

En els moments actuals, per raó del canvi sofert en l'ambient a l'adveniment de la República, l'estructura que tenien els Sindicats, i concretament llur òrgan representatiu a Catalunya, no responien en absolut a les exigencies d'organitzacions que s'havien desenvolupat d'una manera extraordinaria i en que participaven enormes masses de treballadors sense trobar una expressió representativa adequada. En els Sindicats de la U. G. T., com quaranta anys enrera, les representacions es reparteien entre un grupet d'homes que, amb el pretext d'evitar filtracions d'elements estranys, allunyaven la massa dels Sindicats.

Tots els incidents que van tenir lloc en el curs del Congres ibeien a la mateixa causa: l'actitud dels oligarques del Secretariat de la U. G. T. de Catalunya per impedir la participació de nous contingents d'afiliats. Des del Secretariat de la U. G. T. de Catalunya hom feia una tasca d'obstrucció al desenvolupament de les organitzacions sindicals, que podriem representar per la feina que farien en el seu cau les rates que anirien rosegant tot allo que cauria a llur abast. La U. G. T. de Catalunya, de l'adveniment de la República ençà, havia tingut un augment d'afiliats que doblaven els seus efectius d'abans; n'hauria pogut tenir per a anullar en absolut tota altra força sindical que, a Catalunya, no hagues volgut acceptar la unitat sindical de la massa treballadora que hauria possibilitat una direcció intelligent i democràtica del moviment obrer de la U. G. T.

La divisió que va produir-se en el Congrés i que es va polaritzar entre la Unio Socialista de Catalunya i el "Partido Socialista Obrero Español" no era altra cosa que la topada de l'aparell mort i inútil de la U. G. T. amb el corrent de renovació popular que representava la incorporació en els Sindicats de les masses autòctones. En realitat no hi havia, ni hi ha, problema politic. Políticament, la Unió Socialista estava absent del Congrés. L'existència a Catalunya d'un moviment socialista, i la creació que ara emprendrem d'un moviment sindical, son un mateix fenomen de sentiment de classe que ha trobat el sentit de la seva existencia i nucis amb comprensio per a donar-hi plasticitat.

Aquest corrent de renovació i de coordinació de classe, que representàvem alguns dels homes d'historial mes net i brillant de la U. G. T., els quals havien mantingut constantment el contacte amb la massa per poder comprendre les seves pulsacions, i bon nombre d'antics militants autènticament obrers de la C. N. T., tendia avui, vers un vast moviment d'unificació sindical. Unificació sindical que sols es possible damunt una base de democràcia sindical, amb principis de sobirania de les Assemblees i de responsabilitat en les funcions executives, i amb òrgans d'expressió degudament fiscalitzats. Es util de dir que en la Comissio de reforma del Reglament la divisio va produir-se entorn de la definicio que hom havia de donar a les funcions dels Secretaris, concretades per ambdues parts de la manera seguent: la oligarquia de la U.G.T. mantenia la forma personal de direcció i de comandament, sense control de l'organització; la base d'afiliats proposava, sense fixar-se en noms, de donar les funcions executives, no a un home, sino a una collectivitat d'homes, a un Comitè, les resolucions del qual podrien ésser mutuament controlades. A la U. G. T. de Catalunya es donava la paradoxa que existia una organització que funcionava sense Comitè dirigent i sense control pràctic.

L'oligarquia i els servidors que a Catalunya ha trobat l'autocràcia de la Central de Madrid, han preferit escindir l'organització, retornar als Sindicats de grupets, abans d'adaptar-se a normes de democràcia i d'acolliment de classe. L'obcecació d'aquests homes ha estat tan desaforada que no han vacillat a llançar d'una organització que comptava prop de 32 mil afiliats, la meitat d'ells. La classe obrera jutjarà el luxe que s'han permès aquests senyors de prescindir dintre un territori com Catalunya, que té una massa d'obrers de més de tres-cents mil, de quedar-se amb una organització que no arriba als deu mil.

El Front Unic Regional de les Arts Gràfiques

El dia primer del corrent va tenir lloc la Conferència regional de les Arts Gràfiques. Pels assumptes a tractar desvetllà interès entre els elements professionals d'arreu de les comarques catalanes.

La Conferència, podriem dir, va resumir-se en aquests dos punts concrets i capitals: implantar a Barcelona — a les comarques és una qüestió resolta gairebé totalment — l'Estatut Nacional de Salaris Mínims, publicat a la «Gaceta» del primer de desembre de 1932 pel company Largo Caballero, i la reducció dels sense feina en les fileres gràfiques.

Si bé la Conferència s'ocupà d'altres qüestions, com la regularització de l'aprenentatge, la creació d'una Secció gràfica a l'Escola del Treball, la implantació de la jornada de 40 hores, que també és interessant pel que significa en l'avenç social, etc., etc., les intervencions més apassionades dels delegats foren a l'entorn de les dues qüestions esmentades.

Per tal d'implantar l'Estatut de Salaris Mínims a Barcelona, donada la desorganització gràfica, no hi havia altra sortida que unificar els tres sindicats que convocaren la Conferència. En aquest respecte, i recollint les diferents manifestacions, breus però concretes dels delegats barcelonins, que es lamentaven de la poca eficàcia de llurs organitzacions a causa del reduït nombre de companys associats, el delegat de Girona, company Josep Sala, presentà i fou unànimement aprovada, la següent proposició:

«Que hom vagi immediatament a l'organització del Front Unic d'Arts Gràfiques regional i que el seu Comitè de relacions sigui l'encarregat de portar a cap la campanya d'unificació, la missió primordial de la qual consistirà a fer complir l'Estatut de Salaris Nacional per la força que representa la unió de tots els obrers gràfics de Catalunya.»

La reducció dels sense feina, com hem ditja, era un dels problemes que més preocupaven l'assemblea de delegats. Es sustentaren diverses tesis, com la de reduir la jornada de treball, regular l'aprenentatge i cobrir les vacants en periodes de vacances i en casos de malaltia. En aquests punts tots els delegats coincidiren, i foren acceptades totes aquestes mesures.

Podem dir, doncs, que la Conferència treballà intensament i amb entusiasme. Cal, ara, que el Comitè de relacions sàpiga interpretar degudament les aspiracions dels gràfics catalans. Abans que tot, s'imposa que els diversos representants i sectors gràfics es despullin de tots els prejudicis que han caracteritzat fins ara llur tàctica partidista. Que cap Sindicat no s'atribueixi el dret de control i d'orientació. El Front Unic comprèn tots els Sindicats representats a la Conferència, i, per tant, tots ells han d'ésser els encarregats de donar la pauta al moviment.

* * *

Cal remarcar un fet transcendental que es deduí de les manifestacions dels delegats: que a les comarques l'organització és una cosa més eficient que a Barcelona. Els delegats forans tingueren l'orgull i la satisfacció de dir que la implantació dels Estatuts de Salaris eren una qüestió resolta per a les localitats que representaven.

Els tres o quatre Sindicats que hi havia de Barcelona, podriem dir que fins ara existien nominalment. Llur tasca, en l'ordre sindical, ha estat gairebé nulla. El front únic servirà, si més no, per a coordinar la poca força organitzada a Barcelona, puix que resta al marge d'ells prop d'un setanta per cent d'obrers gràfics.

Els camins empresos són bons. Manca solament seguir-los rectament i que hom es recordi que la seva missió és de gran responsabilitat, i, per tant, delicada...

TOSET

Calçats d'estiu
Exclusiva Maripi
Joan Escarpanter
Canet de Mar

La retirada de delegats del Congrés de la U. G. T.

Ja abans del Congrés coneixíem els treballs que portaven a cap els secretaris a sou del Secretariat per tal d'acumular en persones de la seva confiança el major nombre possible de credencials, i en alguns casos arribaren o la coacció.

Malgrat conèixer aquestes maniobres dels secretaris, acudírem al Congrés per intentar, amb raonaments plens de serenitat i l'ajut dels companys de les organitzacions no corrompudes o enganyades, desfer les intrigues, desemmascarar els aventurers i orientar de nou la nostra organització sindical pels camins de puresa administrativa i de recta i clara tàctica que li havien conquerit l'estima i l'adhesió de la classe treballadora.

Però tot just començat el Congrés comprovàrem que la maniobra havia estat més profunda que no podiem sospitar, i els esforços que vàrem intentar mitjançant arguments i crides a la normalitat dels procediments democràtics, que han estat sempre la nostra norma, i de respecte a la personalitat de tots els companys, resultaren inútils.

Així hem vist com, per convenir als interessos personals dels secretaris, hom ha acceptat delegacions d'entitats que no pertanyen a la U. G. T., com ha permès hom que aquestes mateixes entitats votessin llur pròpia admissió, com en els debats i votacions hom infringia contínuament els Estatuts, com portava hom a la Presidència del Congrés el delegat d'un Sindicat que no pertany legalment a la U. G. T.

No és, doncs, d'estranyar que els delegats que ens oposàvem a aquestes actituds ens veiéssim sistemàticament escridassats.

Aquesta ignomínia, sense parió en els annals de les lluites sindicals, va culminar en la segona sessió del Congrés, tinguda dissabte a la tarda, en discutir-se les credencials dels Sindicats de la Fusta de Barcelona. El debat deixà al descobert la profunda immoralitat d'algunes representacions, i palesà que els secretaris, en defensa de llurs interessos personals, han arribat a l'extrem de llurar algun sindicat a elements pertorbadors. La majoria del Congrés, malgrat els raonaments i proves aportades, i pressionada d'una manera descarada i constant per la Presidència, ultra avalar aquesta conducta, admeté credencials segellades fraudulentament per una Junta dimissionària, i refusà les credencials legítimes esteses per la voluntat sobirana d'una assemblea.

Davant d'aquest fet, els delegats que signen han cregut que ja no podien dignament continuar en l'assemblea, en la qual no tenen cap valor els arguments més clars ni les raons més justes, que no s'impressiona pels casos més evidents de corrupció, que prescindeix dels Reglaments i que sembla no tenir altra funció que la de recolzar el cabdillatge dels secretaris.

Ens hem retirat del Congrés de la U. G. T., però no ha minvat el nostre entusiasme i el nostre fervent desig de servir la causa dels treballadors de Catalunya. Ara més que mai ens considerem obligats a lluitar i lliurar-nos en cos i ànima a un treball intens de reorganització sindical a la nostra terra.»

Les entitats a les quals hem fet referència al principi, són les següents:

Sindicat Obrer Fabril de Barcelona; Fabril de Pla de Cabra; Oficis Diversos, de Barcelona; Metallúrgics, de Barcelona; Dependents, de Barcelona; Sanitaris, de Barcelona; Químics, de Barcelona; Cuiners, de Barcelona; Caixes de Cartó, de Barcelona; Unió Obrera de Corcó; Ram de la Fusta, de Barcelona; Cambrers; Espiga de Barcelona; Càrrega, Descàrrega i Agències; Junta Obres del Port; U. G. T. Manresa; Joieria i Argenteria, Barcelona; Fonedors Tipogràfics; Fideuers; Art Tèxtil, Manlleu; Unió Obrera de Bonmatí; Auxiliars Cafetera i Hotelera; Oficines, Barcelona; Metallúrgics, de Manlleu; Tèxtil, de Roda; Forners, de Mataró i «provincia» de Barcelona; Art Tèxtil, de Mataró; Sindicat Producció Agrícola, de Mataró; Sindicat Producció Agrícola, Sant Vicenç dels Horts; Arts Gràfiques, de Mataró.

"Chantage" a tot drap

En el mateix número en què "El Socialista" reprodueix el discurs pronunciat per Largo Caballero al Congrés de la U. G. T. hi havia una nota del Secretari de la Federació de la Metallúrgia dient que, gràcies a la seva influència, el Conseller del Treball concediria la jornada de 44 hores als metallúrgics.

Si tenen tanta influència, com és que aquesta gent no fan donar les 44 hores als metallúrgics de Madrid?

Això per un costat, i per l'altre, l'entrevista de Pasqual Tomàs no és certa. certa.

Unió Socialista de Catalunya

CONVOCATORIA

A totes les Seccions i Agrupacions

El Comitè Executiu de la «Unió Socialista de Catalunya», en compliment del que disposen els articles 12 i 13 dels Estatuts, convoca les seves Seccions i Agrupacions al

Tercer Congrés General Ordinari

que tindrà lloc a la Casa del Poble de Barcelona (Primer de Maig, 7) els dies 19 i 20 de maig vinent, per a tractar del següent

ORDRE DEL DIA

1. Validament de credencials.
2. Reglament de discussió.
3. Constitució del Congrés.
4. Nomenament de Ponències.
5. Informe del Comitè Executiu.
6. Informe del Grup parlamentari català.
7. Informe del Grup parlamentari espanyol.
8. Informe del Conseller d'Economia i Agricultura.
9. «Treball», diari. Informe de la Comissió.
10. Proposicions.

INSTRUCCIONS

— La primera sessió del Congrés tindrà lloc el dia 19, a les sis de la tarda.

— A cada Secció li correspon un delegat per dret propi i un altre per cada 25 cotitzants o fracció superior a 10.

— Els delegats designats hauran d'acreditar llur personalitat mitjançant la respectiva credencial signada pel President o Secretari general de l'Agrupació o Secció, i rebran, en canvi, en començar el Congrés, una targeta especial de Congressista, sense la qual no serà permesa a ningú l'estada al recinte del Congrés.

Barcelona, 20 de gener del 1394.

Pel Comitè Executiu de la «Unió Socialista de Catalunya».—El Secretari general, *R. Folch i Capdevila.*

Treball

S'acosta la data del primr de maig i esperem que tothom respondrà a la crida que anem fent setmanalment a favor de la publicació de "Treball".

Cal que les Seccions s'apressin a trametre'ns llurs subscripcions de Bons. Cal també que ho facin tots els afiliats.

Recomanem a totes les Seccions que encara no ho hagin fet, que ens trametin la llista de llurs Comitès Executius.

Esperem, aixi mateix, les fotografies demanades dels consellers municipals elegits en les darreres eleccions.

Trameteu la nota dels exemplars que us calguin del número de "Treball" del dia primer de maig, per a la deguda propaganda .

No espereu a darrera hora. La data del primer de maig s'acosta i hi ha molta feina a fer.

TREBALL
DIARI DE LA USC

Revisió de fortunes

Dintre pocs dies, el Comitè Nacional del Partit Radical publicarà una altra nota, més sucosa que la primera, en la qual donarà compte detallat de les fortunes privades dels cent-dos diputats, ultra la dels ministres, de la minoria radical d'ençà que són al Poder.

Farà bonic de veure com són desmentits els calumniadors que tan malintencionadament suposen una pila de coses lletges als pobrets i albats diputats lerrouxistes.

Ens oblidàvem de consignar que donarà fe d'aquesta investigació, el senyor Emiliano Iglesias.

El discurs de Largo Caballero

Fins a darrer moment de l'edició de JUSTICIA SOCIAL no vam llegir el discurs que Largo Caballero va pronunciar en el Congrés de la U. G. T. El discurs té, tot ell, un aire de paternalitat i de proteccionisme que és quelcom d'escandalós com a exemple de llenguatge obrer. A més, és fet a base d'inexactituds i tergiversacions, a les quals dedicarem un comentari en el número vinent. I ens plau d'anticipar que no recorrerem a les armes de la pèrfidia i de les males arts com ha recorregut hom contra nosaltres.

De moment, constatem que el viatge de Largo Caballero a Barcelona probablement haurà costat a la U. G. T. la pèrdua de 10.000 afiliats.

Ningú no creurà i ningú no podrà demostrar que el Govern de la Generalitat anullaria automàticament l'estat de coses establert a Catalunya; ningú no creurà ni podrà demostrar que el Govern de la Generalitat constitueixi un obstacle ni podrà demostrar que el Govern de la Generalitat constitueixi un obstacle al procés de classe que, en la seva lluita contra el feixisme ha de portar el Partit Socialista a una revolució social; i ningú no serà tan foll de creure que si a Espanya triomfés la hipòtesi d'una República socialista, de Catalunya sorgiria una resistència i una inadaptació. I, finalment, ningú no pot estar cert que les necessitats d'una lluita antifeixista no impossin novament contactes entre les esquerres democràtiques peninsulars i el Partit Socialista Obrer Espanyol.

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona